ปัญหาเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพ
PROBLEMS RELATING TO THE PROTECTION OF PERSONAL HEALTH INFORMATION

หทัยชนก หร่ายวงศ์ *
Hathaichanok Raiwong

บทคัดย่อ

จากการศึกษาปัญหาเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพตามกฎหมายของประเทศไทยพบว่า มีสาเหตุหลักมาจากการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพตามกฎหมายไทยไม่เหมาะสม เนื่องจากบทบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพเป็นการเฉพาะ กล่าวคือ บทบัญญัติมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. 2550 กำหนดหลักเกณฑ์ที่ไม่ชัดเจนและไม่ครอบคลุม

คำสำคัญ

ข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพ, ข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคล, เวชระเบียน, รายงานทางการแพทย์, สิทธิเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพ, สิทธิเกี่ยวกับข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคล

ABSTRACT

Based on the study of the causes of problems from the protection measure of personal data on health according to Thai law, the main reason is the inadequate protection of Thai personal health information. Due to the specific legislation on the protection of personal health information, the provision of Section 7 of the National Health Act 2007 (B.E. 2550) stipulates unclear and unspecified criteria.

* นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขากฎหมายธุรกิจ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ : R.hathaichanok1990@gmail.com

Graduate student of Master of Laws Program in Business Law, Faculty of Law, Thammasat University. Email address : R.hathaichanok1990@gmail.com

Keywords

Personal Information, Health Data, Health Information, Personal Health Information, Personal Health Data, Medical Records, Medical Reports, Right to Personal Health Information

บทนำ

"ข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพ" หรือในบางตำราเรียกว่า "ข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคล" คือข้อมูลข่าวสารทั้งหมดที่บันทึกไว้ในเรื่องเกี่ยวกับสุขภาพในทางด้านร่างกายหรือด้านจิตใจของบุคคลซึ่งสามารถระบุตัวได้[1] ข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพเป็นข้อมูลส่วนบุคคลประการหนึ่งที่ถูกจำแนกอยู่ในประเภทข้อมูลส่วนบุคคลที่มีความละเอียดอ่อน (Sensitive Personal Information) ซึ่งมีลักษณะพิเศษ คือเป็นข้อมูลมีความละเอียดอ่อนหรือความอ่อนไหวของข้อมูลสูงกว่าข้อมูลส่วนบุคคลประเภททั่วไป เช่น ที่อยู่ เบอร์โทรศัพท์ หมายเลขประจำตัว ฯลฯ หากมีการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพอันเป็นข้อมูลที่มีความละเอียดอ่อน จะก่อให้เกิดผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญต่อจิตใจหรือต่อความรู้สึกของเจ้าของข้อมูลหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลส่วนบุคคลนั้น ทำให้เกิดความอับอายหรือความเสื่อมเสียอย่างร้ายแรง[2] และกระทบต่อชื่อเสียงเกียรติคุณในทางลบ รวมถึงอาจจะเกิดอันตรายต่อบุคคลดังกล่าวด้วย การเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวจึงมีผลกระทบต่อสิทธิในความเป็นส่วนตัวของบุคคลมากกว่าการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลประเภททั่วไป

สิทธิเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพโดยเฉพาะอย่างยิ่งสิทธิในความเป็นส่วนตัวเกี่ยวกับข้อมูลดังกล่าวได้รับการรับรองเป็นสิทธิมนุษยชนในลักษณะศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ประการหนึ่งตามหลักสากล และได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายอย่างเคร่งครัดยิ่งกว่าข้อมูลส่วนบุคคลประเภททั่วไป ดังจะเห็นได้จากการคุ้มครองสิทธิที่จะได้รับการรักษาความลับเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพตามกฎหมาย และกฎเกณฑ์ระหว่างประเทศหลายฉบับ เช่น ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน กฎระเบียบแห่งสหภาพยุโรปว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลโดยทั่วไป คำวินิจฉัยของศาลระหว่างประเทศ และกฎหมายภายในประเทศต่าง ๆ เป็นต้น นอกจากนี้ บุคคลซึ่งเป็นผู้ป่วยหรือผู้รับบริการด้านสาธารณสุขยังได้รับการรับรองและคุ้มครองตามหลักสากลเกี่ยวกับหน้าที่จริยธรรมของผู้ประกอบวิชาชีพแพทย์จากแนวปฏิบัตินานาชาติของแพทยสมาคมโลก เช่น ปฏิญญาลิสบอนว่าด้วย "สิทธิผู้ป่วย" ของแพทยสมาคมโลก คำแถลงการณ์ของแพทยสมาคมโลกว่าด้วยประเด็นจริยธรรมเกี่ยวกับฐานข้อมูลสุขภาพ ค.ศ. 2002 เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม การเก็บรวบรวมและการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพกลับมีประโยชน์หลายประการ เช่น การรักษาพยาบาล การพัฒนาและปรับปรุงการให้บริการ

---

[1] The World Medical Association Declaration on Ethical Considerations Regarding Health Database, 2002.

[2] นนทวัชร์ นวตระกูลพิสุทธิ์, "สิทธิในความเป็นส่วนตัวเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลกับมาตรการคุ้มครองตามร่าง พ.ร.บ. คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. .... ," วารสารนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ปีที่ 43, น.747 (ธันวาคม 2557).

ด้านสาธารณสุข การควบคุมและป้องโรคติดต่อ เป็นต้น ด้วยเหตุนี้ กฎหมาย และกฎเกณฑ์ระหว่างประเทศ รวมถึงกฎหมายภายในของต่างประเทศหลายฉบับจึงกำหนดหลักการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพตามกฎหมายโดยคำนึงถึงความสมดุลระหว่างประโยชน์สาธารณะจากการเก็บรวบรวม และการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพกับการคุ้มครองสิทธิของบุคคลซึ่งเป็นเจ้าของข้อมูลประกอบกัน

เมื่อพิจารณาการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพในประเทศไทยพบว่ายังคงเกิดปัญหาในทางข้อเท็จจริงหลายประการ เช่น แพทย์เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพซึ่งเป็นความลับของผู้ป่วย[3] ทายาทของผู้ป่วยไม่สามารถเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพในเวชระเบียนของผู้ป่วยซึ่งเสียชีวิตหรือไม่อยู่ในวิสัยที่จะให้ความยินยอม[4] เป็นต้น จากสภาพปัญหาข้างต้นมีประเด็นที่นำไปสู่การศึกษาต่อไปว่าการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพตามกฎหมายไทยมีความเหมาะสมหรือไม่

ในปัจจุบันประเทศไทยได้รับการรับรองและคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพตามกฎหมายทั้งในระดับกฎหมายสูงสุดของประเทศตามกฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 32 เรื่องหลักการคุ้มครองสิทธิในความเป็นส่วนตัวเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพของบุคคล และมาตรา 41 เรื่องหลักการคุ้มครองสิทธิที่จะเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพในครอบครองหรือควบคุมดูแลของรัฐหรือหน่วยงานของรัฐ และในระดับกฎหมายภายในประเทศหลายฉบับ ได้แก่ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ตามมาตรา 420 เรื่องหลักการคุ้มครองทางแพ่งตามมาตรการเยียวยาความเสียหายจากการละเมิดสิทธิความเป็นส่วนตัวเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพ ประมวลกฎหมายอาญาตามมาตรา 323 เรื่องหลักการคุ้มครองทางอาญาตามมาตรการควบคุมผู้ประกอบวิชาชีพและผู้ศึกษาอบรมมิให้เปิดเผยความลับ ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 เรื่องหลักการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพโดยเฉพาะอย่างยิ่งเวชระเบียน หรือรายงานทางการแพทย์ที่อยู่ในความควบคุมดูแลของหน่วยงานของรัฐ และกฎหมายซึ่งกำหนดหลักการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพโดยตรงมาตรา 7 แห่ง

---

[3] ผู้จัดการออนไลน์, “ดต.ฟ้องหมอเปิดเผยข้อมูลลูกเป็นเด็กดาวน์ฯ,” สืบค้นเมื่อวันที่ 1 สิงหาคม 2559, จากhttp://www.manager.co.th/game/viewnews.aspx?NewsID=9560000005805

[4] สำนักงานคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาการแพทย์ และสาธารณสุข, “คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร สาขาการแพทย์ และสาธารณสุขที่ พส 4/2548 เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของโรงพยาบาลวัฒนานคร กรณีนายปรีชา พงษ์สมร ขอให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเวชระเบียนประวัติคนไข้,” สืบค้นเมื่อวันที่ 3 สิงหาคม 2559, จาก http://www.oic.go.th/FILEROOM-PDF/CABOICFORM05/ DRAWER01/GENERAL/DATA0002/00002520.tif.pdf

พระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. 2550 เรื่องหลักการคุ้มครองสิทธิในการที่จะรักษาความลับหรือหลักการปกปิดข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพของบุคคล นอกจากนี้ ในปัจจุบันมีความพยายามจะกำหนดการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในความควบคุมดูแลของหน่วยงานของเอกชนเป็นการเฉพาะตามร่างกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลอีกด้วย

เมื่อพิจารณาการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพตามกฎหมายต่างประเทศพบว่า ในหลายประเทศให้ความสำคัญต่อการคุ้มครองข้อมูลดังกล่าวโดยบัญญัติกฎหมายที่กำหนดหลักการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพให้สอดคล้องกับบริบท และสภาพสังคมนั้น ๆ ผู้เขียนได้ศึกษากฎหมายของประเทศที่มีพัฒนาการด้านระบบการสาธารณสุขก้าวหน้าและมีหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพที่มีประสิทธิภาพ คือประเทศซึ่งใช้บังคับกฎหมายในระบบกฎหมายจารีตประเพณี ได้แก่ ประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศแคนาดา และประเทศซึ่งใช้บังคับกฎหมายในระบบกฎหมายลายลักษณ์อักษร ได้แก่ ประเทศสาธารณรัฐฝรั่งเศส และประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี จากการศึกษาพบว่า กฎหมายของประเทศดังกล่าวกำหนดหลักการคุ้มครองสิทธิเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพของบุคคล ซึ่งเป็นเจ้าของข้อมูลหลายประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิทธิที่จะได้รับการรักษาความลับ และสิทธิที่จะเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพ รวมถึงบทบัญญัติเกี่ยวกับการจัดการข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคลที่มีความชัดเจน เช่น การเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพ การใช้ข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพ การเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพ และการแก้ไขข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพ เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตาม มิได้รับรองเป็นสิทธิเด็ดขาด กฎหมายของประเทศดังกล่าวได้กำหนดรับรองเหตุแห่งการยกเว้นหลักการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพซึ่งเป็นหลักสากล 3 ประการใหญ่ ๆ ได้แก่ หลักความยินยอมของบุคคลซึ่งเป็นเจ้าของข้อมูลประโยชน์สาธารณะ และประโยชน์ของบุคคลซึ่งเป็นเจ้าของข้อมูล

เมื่อพิจารณาการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพตามกฎหมายไทยเปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศ จะเห็นได้ว่าปัญหาในทางปฏิบัติที่เกิดขึ้นในประเทศไทยมีสาเหตุมาจากการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพตามกฎหมายเป็นการเฉพาะตามมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. 2550 ซึ่งบัญญัติว่า “ข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคล เป็นความลับส่วนบุคคล ผู้ใดจะนำไปเปิดเผยในประการที่น่าจะทำให้บุคคลนั้นเสียหายไม่ได้ เว้นแต่การเปิดเผยนั้นเป็นไปตามความประสงค์ของบุคคลนั้นโดยตรงหรือมีกฎหมายเฉพาะบัญญัติให้ต้องเปิดเผย แต่ไม่ว่าในกรณีใด ๆ ผู้ใดจะอาศัยอำนาจหรือสิทธิตามกฎหมายว่าด้วยข้อมูลข่าวสารของราชการหรือกฎหมายอื่นเพื่อขอเอกสารเกี่ยวกับข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคลที่ไม่ใช่ของตนไม่ได้” เมื่อพิจารณา

บทบัญญัติมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. 2550 โดยละเอียดพบว่ามีข้อจำกัดซึ่งเกิดจากปัญหาทางกฎหมาย 2 ประการหลัก ๆ ดังนี้

1. ปัญหาความไม่ชัดเจนและไม่ครอบคลุมของบทบัญญัติมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. 2550 ประกอบด้วยปัญหาย่อย ๆ 3 ประการ ได้แก่ ปัญหาการขาดบทนิยามข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคล ปัญหาความไม่ชัดเจนของบทบัญญัติเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคล และความขัดแย้งกันเองของบทบัญญัติ และปัญหาการขาดบทบัญญัติเกี่ยวกับระบบการจัดการข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคล

1.1 ปัญหาการขาดบทนิยามข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคล เนื่องจากไม่ปรากฏบทนิยามข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคลตามพระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. 2550 และกฎหมายอื่น จึงไม่สามารถกำหนดความหมายและขอบเขตการคุ้มครองสิทธิเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพที่ชัดเจน ทำให้เกิดความสับสนในการตีความ และการใช้บังคับกฎหมายที่เกี่ยวข้องในทางปฏิบัติ

1.2 ปัญหาความไม่ชัดเจนของบทบัญญัติเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคลและความขัดแย้งกันเองของบทบัญญัติ เนื่องจากบทบัญญัติมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. 2550 มีถ้อยคำว่า "ผู้ใดจะนำไปเปิดเผยในประการที่น่าจะทำให้บุคคลนั้นเสียหายไม่ได้" จึงไม่ชัดเจนว่า ต้องใช้เกณฑ์การวินิจฉัยอย่างวิญญูชน และเป็นพฤติการณ์ประกอบการกระทำอันจะทำให้การคุ้มครองตามบทบัญญัตินี้ไม่ครอบคลุมการเปิดเผยที่ไม่น่าจะเกิดความเสียหายแก่เจ้าของข้อมูลด้วยหรือไม่ ก่อให้เกิดความสับสนในการตีความบทบัญญัติอย่างยิ่ง อนึ่งแม้บทบัญญัติดังกล่าวกำหนดกรณียกเว้นตามที่ได้กล่าวมาข้างต้น แต่ภายใต้บทบัญญัติเดียวกันกลับบัญญัติตอนท้ายว่า “แต่ไม่ว่าในกรณีใด ๆ ผู้ใดจะอาศัยอำนาจหรือสิทธิตามกฎหมายว่าด้วยข้อมูลข่าวสารของราชการหรือกฎหมายอื่นเพื่อขอเอกสารเกี่ยวกับข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคลที่ไม่ใช่ของตนไม่ได้” ย่อมมีนัยเป็นการปฏิเสธการใช้อำนาจและสิทธิตามกฎหมายว่าด้วยข้อมูลข่าวสารของราชการและกฎหมายอื่นเพื่อขอเอกสารเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพที่ผู้ขอมิใช่เจ้าของข้อมูลในทุก ๆ กรณี แม้ผู้ขอได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลซึ่งเป็นกรณีที่บทบัญญัตินั้นกำหนดรับรองในตอนต้นแล้วก็ตาม จากความขัดแย้งกันเองของบทบัญญัติดังกล่าว ก่อให้เกิดความสับสนในการตีความ และการใช้บังคับกฎหมายของเจ้าหน้าที่ หน่วยงาน และบุคคลที่เกี่ยวข้อง

1.3 ปัญหาการขาดบทบัญญัติเกี่ยวกับระบบการจัดการข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคล แม้บทบัญญัติมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. 2550 กำหนดหลักการคุ้มครองสิทธิของบุคคลซึ่งเป็นเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพ อันก่อให้เกิดหน้าที่ที่จะไม่กระทำการใด ๆ รุกล้ำสิทธิดังกล่าวให้แก่ผู้ประกอบวิชาชีพทางการแพทย์และสถานพยาบาล อย่างไรก็ตาม กลับไม่กำหนดแนวปฏิบัติที่ชัดเจน และมาตรการที่มี

สภาพบังคับตามกฎหมายในส่วนรายละเอียดเกี่ยวกับการจัดทำระบบการจัดการข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพเป็นบรรทัดฐานเดียวกัน เช่น การเก็บรวบรวมข้อมูล การเปิดเผยข้อมูล การส่งต่อข้อมูล เป็นต้น ในทางปฏิบัติแต่ละสถานพยาบาลจึงกำหนดแนวปฏิบัติขึ้นใช้เอง ทำให้ขาดเกณฑ์การปฏิบัติกลาง การจัดการข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพในสถานพยาบาลไม่เป็นระบบ และเกิดความลักลั่นในมาตรฐานการให้ความคุ้มครองของสถานพยาบาล

2. ปัญหาผลกระทบของบทบัญญัติมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. 2550 ต่อการใช้บังคับกฎหมายอื่น แม้กฎหมายรับรองและคุ้มครองสิทธิเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพ แต่สิทธิดังกล่าวไม่ใช่สิทธิเด็ดขาด กล่าวคือ กฎหมายเปิดช่องให้สามารถเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพได้ หากกรณีเป็นไปเพื่อประโยชน์สาธารณะ แต่ในตอนท้ายของบทบัญญัติเดียวกลับมีถ้อยคำว่า “แต่ไม่ว่าในกรณีใด ๆ ผู้ใดจะอาศัยอำนาจหรือสิทธิตามกฎหมายว่าด้วยข้อมูลข่าวสารของราชการหรือกฎหมายอื่นเพื่อขอเอกสารเกี่ยวกับข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคลที่ไม่ใช่ของตนไม่ได้” จึงมีนัยเป็นการปฏิเสธการใช้สิทธิและอำนาจตามกฎหมายเพื่อขอเอกสารเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพซึ่งผู้ขอไม่ใช่เจ้าของข้อมูลในทุกกรณี ตลอดถึงกรณีที่กฎหมายมุ่งคุ้มครองประโยชน์สาธารณะด้วย ทำให้บทบัญญัติข้างต้นขัดต่อหลักประโยชน์สาธารณะ อีกทั้งไม่สอดคล้องต่อมาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องซึ่งมีสถานะเป็นพระราชบัญญัติเหมือนกัน ก่อให้เกิดปัญหาในการใช้บังคับกฎหมายอื่น 4 ประการ ได้แก่ ปัญหาความไม่สอดคล้องต่อมาตรการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในควาควบคุมดูแลของหน่วยงานของรัฐ ปัญหาความไม่สอดคล้องต่อมาตรการป้องกันและควบคุโรคติดต่อ ปัญหาความไม่สอดคล้องต่อมาตรการเกี่ยวกับงานประกันสังคม และปัญหาความไม่สอดคล้องต่อร่างมาตรการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในความควบคุมดูแลของหน่วยงานของเอกชน

2.1 ปัญหาความไม่สอดคล้องต่อการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในความควบคุมดูแลของหน่วยงานของรัฐ กฎหมายว่าด้วยข้อมูลข่าวสารของราชการให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานของรัฐในการใช้ดุลพินิจมีคำสั่งไม่เปิดเผยเวชระเบียน และให้อำนาจแก่หน่วยงานของรัฐสามารถเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพที่อยู่ในความควบคุมดูแลต่อหน่วยงานของรัฐแห่งอื่นหรือผู้อื่นได้ หากได้รับความยินยอมเป็นหนังสือจากเจ้าของข้อมูล หรือเป็นกรณีที่กฎหมายว่าด้วยข้อมูลข่าวสารของราชการกำหนดให้สามารถเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพเพื่อคุ้มครองประโยชน์สาธารณะ เช่น การปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่ของรัฐ การศึกษาวิจัย เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ถ้อยคำตอนท้ายของบทบัญญัติมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. 2550 ปฏิเสธการใช้สิทธิและอำนาจในการขอเอกสารตามที่กฎหมายดังกล่าวกำหนดไว้ ดังนั้น บทบัญญัตินี้ไม่สอดคล้องต่อการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในความควบคุมดูแล

ของหน่วยงานของรัฐ ตัดอำนาจดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ของรัฐ เจ้าหน้าที่ของรัฐไม่สามารถใช้บังคับกฎหมายเพื่อปฏิบัติหน้าที่ตามเจตนารมณ์ที่กฎหมายข้างต้นกำหนดได้ รวมถึงก่อให้เกิดความสับสนแก่บุคคลที่เกี่ยวข้องด้วย

2.2 ปัญหาความไม่สอดคล้องต่อการป้องกันและควบคุมโรคติดต่อกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและควบคุมโรคติดต่อให้อำนาจแก่เจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อสามารถเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพที่ได้จากการเฝ้าระวัง การสอบสวนโรค การแจ้ง หรือการรายงานบางส่วนที่เกี่ยวกับการรักษา การป้องกัน การควบคุมโรคติดต่ออันตราย หรือการเกิดโรคระบาด หากได้รับคำยินยอมจากเจ้าของข้อมูล หรือเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศ และกำหนดหน้าที่ให้แก่บุคคลที่พบผู้ที่เป็น หรือ มีเหตุอันควรสงสัยว่าเป็นโรคติดต่อแจ้งต่อเจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อ อำนาจและหน้าที่ข้างต้นกำหนดขึ้นเพื่อคุ้มครองประโยชน์สาธารณะ กล่าวคือ เพื่อรักษาความปลอดภัยในชีวิต ร่างกาย และสุขภาพของประชาชน อย่างไรก็ตาม ถ้อยคำตอนท้ายของบทบัญญัติมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. 2550 ปฏิเสธการใช้สิทธิ และอำนาจในการขอเอกสารตามที่กฎหมายดังกล่าวกำหนดไว้ ดังนั้นบทบัญญัตินี้ไม่สอดคล้องต่อการป้องกันและควบคุมโรคติดต่อ และเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่สามารถใช้บังคับกฎหมายเพื่อปฏิบัติหน้าที่ตามเจตนารมณ์ที่กฎหมายข้างต้นกำหนดได้ รวมถึงก่อให้เกิดความสับสนแก่บุคคลที่เกี่ยวข้องด้วย

2.3 ปัญหาความไม่สอดคล้องต่องานประกันสังคม กฎหมายว่าด้วยงานประกันสังคมซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครองสิทธิที่จะได้รับความช่วยเหลือด้านการเงินในการใช้บริการทางการแพทย์ของผู้ประกันตนให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่ในการมีหนังสือสอบถามเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำ เช่น ลูกจ้าง นายจ้าง เป็นต้น ให้ส่งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพ เช่น เวชระเบียน ใบเสร็จค่ารักษาพยาบาล เป็นต้น หรือ สิ่งอื่นที่จำเป็นเพื่อประกอบการพิจารณา วินิจฉัยการสั่งจ่ายประโยชน์ทดแทน การตรวจตรา และการควบคุมเพื่อให้เป็นไปตามที่กฎหมายดังกล่าวกำหนด และกำหนดหน้าที่ให้แก่นายจ้าง ลูกจ้าง สถานพยาบาล รวมถึงบุคคลที่เกี่ยวข้องที่จะต้องอำนวยความสะดวกตามสมควรในการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ดังกล่าว อำนาจและหน้าที่ข้างต้นกำหนดขึ้นเพื่อคุ้มครองประโยชน์สาธารณะ กล่าวคือ การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ของรัฐตามกฎหมาย อย่างไรก็ตาม ถ้อยคำตอนท้ายของบทบัญญัติมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. 2550 ปฏิเสธการใช้สิทธิและอำนาจในการขอเอกสารตามที่กฎหมายดังกล่าวกำหนดไว้ ดังนั้นบทบัญญัตินี้ไม่สอดคล้องต่องานประกันสังคม และเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่สามารถใช้บังคับกฎหมายเพื่อปฏิบัติหน้าที่ตามเจตนารมณ์ที่กฎหมายข้างต้นกำหนดได้ รวมถึงก่อให้เกิดความสับสนแก่บุคคลที่เกี่ยวข้องด้วย

2.4 ปัญหาความไม่สอดคล้องต่อการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในความควบคุมดูแลของหน่วยงานของเอกชน แม้ประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลใช้บังคับ แต่ในปัจจุบันมีความพยายามในการร่างกฎหมายดังกล่าวขึ้น เพื่อเป็นมาตรการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในความควบคุมดูแลของหน่วยงานของเอกชนโดยให้ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลสามารถเก็บรวบรวม ใช้ และเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพได้ หากได้รับความยินยอมเป็นหนังสือจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล หรือเป็นกรณีที่กฎหมายดังกล่าวกำหนดให้เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพได้เพื่อคุ้มครองประโยชน์สาธารณะ เช่น การปฏิบัติตามกฎหมาย การศึกษาวิจัย การทำสถิติ เป็นต้น และเพื่อประโยชน์ของเจ้าข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ กรณีไม่สามารถขอความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลได้ในเวลานั้น ความปลอดภัยในชีวิตสุขภาพ หรือของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ถ้อยคำตอนท้ายของบทบัญญัติมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. 2550 ปฏิเสธการใช้สิทธิและอำนาจในการขอเอกสารตามที่กฎหมายดังกล่าวกำหนดไว้ ดังนั้น บทบัญญัตินี้ไม่สอดคล้องต่อร่างการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในความควบคุมดูแลของหน่วยงานของเอกชน และเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่สามารถใช้บังคับกฎหมายเพื่อปฏิบัติหน้าที่ตามเจตนารมณ์ที่ร่างกฎหมายข้างต้นกำหนดได้ รวมถึงก่อให้เกิดความสับสนแก่บุคคลที่เกี่ยวข้องด้วย

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

ตามที่ผู้เขียนกล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพตามกฎหมายของประเทศไทยมีสาเหตุหลักมาจากการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพตามกฎหมายไทยไม่เหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพเป็นการเฉพาะตามบทบัญญัติมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. 2550 กำหนดหลักเกณฑ์ที่ไม่ชัดเจนและไม่ครอบคลุม

เมื่อผู้เขียนศึกษาสาเหตุของปัญหาเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพในทางข้อเท็จจริงและทางกฎหมายของประเทศไทยในปัจจุบัน ประกอบกับการศึกษามาตรการทางกฎหมาย และแนวทางการการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพตามกฎหมายต่างประเทศแล้ว ผู้เขียนเห็นควรเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพตามกฎหมายไทย เพื่อให้แนวทางการแก้ไขปัญหาสอดคล้องต่อเหตุการณ์ในปัจจุบัน รวมถึงสามารถแก้ไข และป้องกันปัญหาที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ผู้เขียนจึงเสนอแนะแนวทางการแก้ไขปัญหาเป็น 2 ระยะเวลา ได้แก่ ข้อเสนอแนะสำหรับแนวทางการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพตามกฎหมายไทยในระยะสั้น และข้อเสนอแนะสำหรับแนว

ทางการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพตามกฎหมายไทยในระยะยาว

ประการที่หนึ่ง ข้อเสนอแนะสำหรับแนวทางการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพตามกฎหมายไทยในระยะสั้น

ในประเด็นเรื่องการขอเอกสารเกี่ยวกับข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคลตามบทบัญญัติกฎหมายเฉพาะ ได้แก่ การขอเอกสารเกี่ยวกับข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคลที่อยู่ในความควบคุมดูแลของหน่วยงานของรัฐตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 การขอเอกสารเกี่ยวกับข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคลที่ได้จากการเฝ้าระวัง การสอบสวนโรค การแจ้ง หรือการรายงานบางส่วนที่เกี่ยวกับการรักษา การป้องกัน การควบคุมโรคติดต่ออันตราย หรือการเกิดโรคระบาดตามพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. 2558 การขอเอกสารเกี่ยวกับข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคลตามเพื่อประกอบการพิจารณาวินิจฉัยการสั่งจ่ายประโยชน์ทดแทน การตรวจตรา และการควบคุมการปฏิบัติงานตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2553 อันเป็นกรณีต้องห้ามตามถ้อยคำตอนท้ายของบทบัญญัติมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. 2550 ซึ่งกำหนดมิให้มีการขอเอกสารเกี่ยวกับข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคลอื่นที่ไม่ใช่ของผู้ขอเอกสารนั้น อย่างไรก็ตาม จะเห็นได้ว่าหลักการตามบทบัญญัติมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. 2550 ถือเป็นหลักการตามกฎหมายทั่วไปในแง่การขอเอกสารเกี่ยวกับข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคลทั้งสิ้น ด้วยเหตุนี้ ผู้เขียนจึงเสนอแนะแนวทางการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพตามกฎหมายไทยในระยะสั้นโดยอาศัยการใช้หลักการตีความกฎหมายตามหลักการตามกฎหมายเฉพาะย่อมยกเว้นหลักการตามกฎหมายทั่วไป กล่าวคือ การขอเอกสารเกี่ยวกับข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคลตามกฎหมายเฉพาะดังที่อธิบายมาข้างต้นยกเว้นข้อห้ามในการขอเอกสารเกี่ยวกับข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคลตามบทบัญญัติมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. 2550 อันเป็นหลักการตามกฎหมายทั่วไป จึงไม่นำบทบัญญัติมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. 2550 มาใช้บังคับ อนึ่งการดำเนินการตามข้อเสนอแนะสำหรับแนวทางการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพตามกฎหมายไทยในระยะสั้นโดยอาศัยการใช้หลักการตีความกฎหมายตามหลักการตามกฎหมายเฉพาะย่อมยกเว้นหลักการตามกฎหมายทั่วไป มิใช่การฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. 2550 ดังนั้น การกระทำตามข้อเสนอแนะดังกล่าวไม่มีความผิดทางอาญา และความรับผิดทางอาญาตามบทบัญญัติมาตรา 49 แห่งพระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. 2550 แต่อย่างใด

ประการที่สอง ข้อเสนอแนะสำหรับแนวทางการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพตามกฎหมายไทยในระยะยาว

แม้ข้อเสนอแนะสำหรับแนวทางการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพตามกฎหมายไทยในระยะสั้นดังที่ได้นำเสนอมาแล้วข้างต้นสามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบันได้ อย่างไรก็ตามเพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาที่จะเกิดขึ้นอันเนื่องมาจากการใช้บังคับกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพในอนาคต ผู้เขียนขอข้อเสนอแนะสำหรับแนวทางการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพตามกฎหมายไทยในระยะยาว และเห็นควรให้ดำเนินการดังต่อไปนี้

1. เพิ่มเติมนิยามคำว่า “ข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคล” ในมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. 2550 ดังนี้

“มาตรา 3 ข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคล หมายถึงข้อมูลใด ๆ ด้านสุขภาพทั้งหลายในทางด้านร่างกาย จิตใจ ปัญญา หรือสังคมของบุคคลธรรมดา และข้อมูลดังกล่าวเกี่ยวกับสิ่งเฉพาะตัวของบุคคล หรือเป็นสิ่งบอกลักษณะอื่นที่ทำให้รู้ตัวผู้นั้นได้ ทั้งนี้ ข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคลให้หมายรวมถึงบุคคลซึ่งถึงแก่ความตายแล้วด้วย”

2. ให้ยกเลิกความในมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. 2550 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา 7 ข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคลเป็นความลับส่วนบุคคล

การเปิดเผยข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคลจะกระทำไม่ได้ เว้นแต่การเปิดเผยนั้นเป็นไปตามความยินยอมของบุคคลซึ่งเป็นเจ้าของข้อมูลโดยชัดแจ้ง หรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายจากบุคคล ซึ่งเป็นเจ้าของข้อมูลนั้น หรือกรณีที่บุคคลซึ่งเป็นเจ้าของข้อมูลถึงแก่ความตายหรือไม่อยู่ในวิสัยที่จะให้ความยินยอมได้ ในกรณีดังกล่าวผู้ซึ่งอาจเข้าถึงข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคลนั้น ได้แก่ บุตรชอบด้วยกฎหมายหรือบุตรบุญธรรม คู่สมรส บิดาหรือมารดา ผู้สืบสันดาน พี่น้องร่วมบิดามารดา

ความในวรรคสองมิให้นำมาใช้บังคับแก่กรณีเป็นไปเพื่อประโยชน์ที่เกี่ยวกับชีวิต สุขภาพ หรือความปลอดภัยของบุคคลซึ่งเป็นเจ้าของข้อมูลหรือบุคคลอื่น หรือกรณีที่มีกฎหมายเฉพาะบัญญัติให้ต้องเปิดเผยข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคลเพื่อประโยชน์สาธารณะตามเจตนารมณ์ของกฎหมายว่าด้วยการนั้น ทั้งนี้ การเปิดเผยข้อมูลด้านสุขภาพจะต้องกระทำการตามความจำเป็นและเหมาะสมเท่านั้น”

3. เพิ่มความดังต่อไปนี้เป็นมาตรา 7/1 ในพระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. 2550 *“มาตรา 7/1 การเก็บรวบรวมหรือการใช้ข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคลในกรณีดังต่อไปนี้ให้ผู้ควบคุมข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคลได้รับยกเว้นไม่ต้องขอความยินยอมเป็นหนังสือจากบุคคลซึ่งเป็นเจ้าของข้อมูล*

(1) เป็นการปฏิบัติตามกฎหมาย

(2) เป็นไปเพื่อประโยชน์ของเจ้าของข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคลและความยินยอมไม่สามารถดำเนินการได้ในเวลานั้น

(3) เป็นไปเพื่อประโยชน์ที่เกี่ยวกับชีวิต สุขภาพ หรือความปลอดภัยของเจ้าของข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคล

(4) เป็นไปเพื่อประโยชน์แก่การสอบสวนของพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา หรือการพิจารณาพิพากษาคดีของศาล

(5) เป็นไปเพื่อประโยชน์ในการศึกษาวิจัยหรือสถิติและได้เก็บข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคลเพื่อการนั้นเป็นความลับ ทั้งนี้ ต้องแจ้งให้สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการทราบก่อนที่จะเก็บรวบรวมหรือใช้ข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคลตามหลักเกณฑ์ที่สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการประกาศกำหนด

(6) กรณีอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

ผู้ควบคุมข้อมูลจะเก็บรักษาข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคลไว้ได้เท่าระยะเวลาที่กำหนดที่ผู้ควบคุมข้อมูลแจ้งต่อบุคคลซึ่งเป็นเจ้าของข้อมูลทราบก่อนหรือในขณะเก็บรวบรวมข้อมูล หรือเท่าที่จำเป็นตามวัตถุประสงค์ของการเก็บรวบรวมของผู้ควบคุมข้อมูลนั้น เมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาดังกล่าว หรือหมดความจำเป็นตามวัตถุประสงค์ของการเก็บรวบรวมข้อมูลนั้น หรือบุคคลซึ่งเป็นเจ้าของข้อมูลเพิกถอนความยินยอม ให้ผู้ควบคุมข้อมูลจัดการลบหรือทำลายข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคลนั้น หรือทำให้ข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคลนั้นไม่ปรากฏชื่อหรือสิ่งบอกลักษณะที่ทำให้รู้ตัวบุคคลซึ่งเป็นเจ้าของข้อมูล ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ครบกำหนดระยะเวลา หรือหมดความจำเป็น หรือได้รับแจ้งการเพิกถอนความยินยอม แล้วแต่กรณี ทั้งนี้ ในกรณีที่จำเป็นเพื่อประโยชน์ในการดำเนินการของผู้ควบคุมข้อมูลนั้นที่ต้องเก็บรวบรวมข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคลดังกล่าวไว้เพื่อการศึกษาวิจัยหรือสถิติ ผู้ควบคุมข้อมูลจะไม่จัดการลบหรือทำลายข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคลนั้นก็ได้ แต่ต้องมีหนังสือแจ้งเจ้าของข้อมูลนั้นเพื่อขอความยินยอมเป็นหนังสือ

บุคคลซึ่งเป็นเจ้าของข้อมูลมีสิทธิที่จะได้รับรู้ถึงข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคลที่เกี่ยวกับตน และเมื่อบุคคลดังกล่าวมีคำขอเป็นหนังสือ ผู้ควบคุมข้อมูลนั้นจะต้องให้บุคคลนั้นหรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายจากบุคคลซึ่งเป็นเจ้าของข้อมูลนั้นได้ตรวจดูหรือได้รับสำเนาข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคลส่วนที่เกี่ยวกับบุคคลนั้น

บุคคลซึ่งเป็นเจ้าของข้อมูลมีสิทธิที่จะขอแก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคลที่เกี่ยวกับตน และเมื่อบุคคลดังกล่าวมีคำขอเป็นหนังสือ ผู้ควบคุมข้อมูลมีหน้าที่ในการแก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคลที่อยู่ในความครอบครองหรือควบคุมดูแลของตนให้มีความถูกต้อง ครบถ้วน หรือเป็นปัจจุบัน”

บรรณานุกรม

วารสาร

นนทวัชร์ นวตระกูลพิสุทธิ์. “สิทธิในความเป็นส่วนตัวเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลกับมาตรการคุ้มครองตามร่าง พ.ร.บ. คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. .....” วารสารนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ปีที่ 43. (ธันวาคม 2557) : 747.

สื่ออิเล็กทรอนิกส์

ผู้จัดการออนไลน์. “ดต.ฟ้องหมอเปิดเผยข้อมูลลูกเป็นเด็กดาวน์ฯ.” http://www.manager.co.th/game/viewnews.aspx?NewsID=9 5 6 0000005805, 1 สิงหาคม 2559.

สำนักงานคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาการแพทย์และสาธารณสุข. “คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาการแพทย์และสาธารณสุขที่ พส 4/2548 เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของโรงพยาบาลวัฒนานคร กรณีนายปรีชา พงษ์สมร ขอให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเวชระเบียนประวัติคนไข้.” http://www.oic.go.th/FILEROOM PDF/CABOICFORM05/ DRAWER01/GENERAL/DATA0002/00002520.tif.pd., 3 สิงหาคม 2559.

Other document

The World Medical Association Declaration on Ethical Considerations Regarding Health Database, 2002.